

המיסמכים הוואדוויים

שכל רובינשטיין

תגמול משילטונות מס' ההכנסה. אגב, ישראלי זה שירת את המדינה שנים רבות, והוא שוהה בשווייץ כי רק שם ניתן למצוא טיפול רפואי מתאים לבן-משפחתו החולה — וטיפול זה יקר ביותר.

מיכה קירש חזר ארצה, הסדיר עם אליעזר שילוני את שדרש הסדר, ופרק ליטת מחוז תל-אביב נסעה לשווייץ לחי קור עוד פרטים אחרים בעניין פלד — אך בעיקר כדי לקבל את מיסמכי רובינשטיין.

חברה ואדוצית

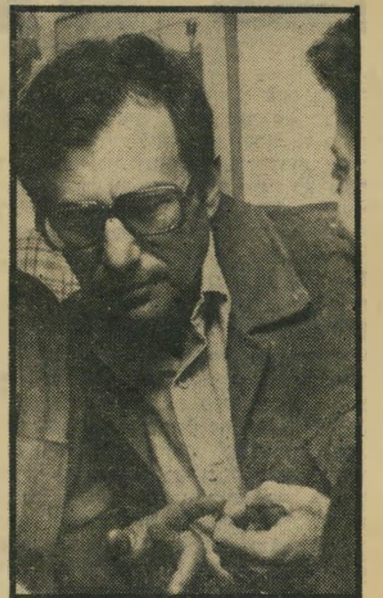
כאשר בחן אליעזר שילוני את החומר שהגיע, נוכח כי מדובר בשתי עיסקות.

קבוצה אחת של מיסמכים הראתה הר-ראה של אחד מבניו של אהרון רובינשטיין, בחתימת-ידו, להוציא כמה מאות אלפי דולרים מחשבון בבנק רובינסון, ולהפקידו בחברה-להשקעות של הבנק, למטרת השקעה מחוץ לשווייץ. החשבון שממנו הוצא הכסף היה חשבון מיסחרי רגיל של ויליאם רובינסון, בעל הבנק. במקרה זה היו המיסמכים מאירי-עיניים כשלעצמם, והם הוכיחו כי לבנו של אהרון רובינשטיין היתה שליטה על כספים בבנק של רובינסון בשווייץ.

קבוצת המיסמכים השנייה תיארה פעולה מסוכנת יותר. סכרי מים גדולים — שוב כמה מאות אלפי דולרים — הוצאו מחשבון בבנק אחר בציריך, לפי הוראה של שתי חברות הרשומות בוואדווין, בירת ליכטנשטיין.

הכספים הועברו לחברה-להשקעות של הבנק, וממנה הועברו מחוץ לשווייץ, כנראה לישראל. במצורף למיסמכי הפקודות הבנקאיות היה מיוכר פנימי של פקיד-הבנק שטרן, המוסר כי ביצע את הפעולות הללו לפי הוראה של אהרון, מרדכי וגיורא רובינשטיין.

כמה שיחות טלפוניות של שילוני עם הישראלי מוסר-החומר הבהירו לו, כי החשבון הראשון, שממנו הוצא כסף ב-חתימת אחד מבניו של רובינשטיין, היה חשבון משותף לויליאם רובינסון ולאהרון רובינשטיין, המיסמכים, וכן השיחות הטלפוניות, הבהירו לשילוני את התמונה כולה, ועתה יכול היה לגשת לחקירה עצמה. כצעד ראשון הזמין את מיכאל רור

בן אמנון רובינשטיין
לא מעורב

בינסון אליו, והראה לו את המיסמכים. מיכאל (הקרוי מייקל), נדהם כשראה את החומר שבידי שילוני, ולא נותר לו אלא לאשר מה שנמצא במיסמכים אלה: כי אכן אלה הן תעודות מקוריות של הבנק, וכי החתימות שעל המיסמכים נכונות אף הן. הוא לא יכול לתרום הרבה לרקע העיסקות, וגם נראה כי שילוני ידע די בלעדיו.

חמתו במימסד, נכנס לעסקים משותפים רבים עם שיכון עובדים וקופת-חולים. מחזור עסקיו עולה על מאה מיליון לירות לשנה, ורווחיה של חברתו מתקרבים לשישה אחוזים מן המכירות. החברה היא ציבורית, כיוון שחילקה מניות-הטבה ל-עובדיה הבכירים.

בעלי-החברה הם מישפחת אהרון רור בינשטיין, מישפחת אחיו אברהם רובינשטיין,

חשודים גיורא ומרדכי רובינשטיין בבית-המושפט
שליטה על כספי רובינשטיין בשווייץ

עתה ביקש שילוני לזמן לחקירה את אהרון, מרדכי (מוטי), וגיורא, אולם מוטי שהה בחו"ל, והחקירה עוכבה לשבוע. עד לשבוע ביום הרביעי האחרון. האב ושני הבנים הזמנו, המיסמכים הוראו להם, והם נתבקשו למסור הסברים. נראה כי הסברים לא שיכנעו את שילוני, שכן ביום השישי הובאו השלושה למעצר רישמי, ושחררו בערבות אישית של רבע-מיליון לירות כל אחד.

ההאשמות המיוחסות כרגע לשלושה הן החזקת כספים בחו"ל והעלמת הכנסות בארץ. שכן ברור כי כל דוקר, שהעבירו להודו-ישוב בשווייץ, הוצא מהכנסתם בישי-ראל. לכן גם החזקה מחלקת-החקירה רות של מסי-ההכנסה כבדיקת כל סיפרי חברת "רובינשטיין ושות'"/ששלושת הנעצרים הם בעלי-מניות בה.

אהרון רובינשטיין (71) הוא גדול הקבלנים הפרטיים בישראל. עם אתי-ריהבנייה הידועים שלו נימנות השכונות נאות-רחל ונאות-שושנים בחולון. הוא בנה כימעט ארבע-בנוש דן, ורק בשנים ה-אחרונות החל בונה גם בירושלים, ועבור מישרד-השיכון.

חברתו רובינשטיין ושות' לא היססה בשעתו לצאת במלחמת בג'צים נגד מיני-הלמקרקעי-ישראל, המפלה לרעה חברות פרטיות בהקצאת קרקע. בעשר השנים האחרונות הוא חדל ממיל-

בפי מנחם בגין היתה בשורה. זה עתה שוחח עם היועץ המדיני העיקרי של ג'ים קארטר, וביגנייב בוז'ינסקי. הלה הודיע לו בסודיות, באורח מוסמך: שרי-החוז הבא של ארצות-הברית יהיה ג'יימס שלזינגר, שרי-הביטחון לשעבר. מובן שבגין נח' פז מייד להודיע על כך לציבור הישראלי, בהכרזה מפורצת שבה הציג את עצמו כממתיק-סוד עם השילטון האמריקאי החדש בכל התחומים.

במד'ינה

העם

סליחה, טעות

בשר-החוז

עסקני ישראל נהרגים

לוושינגטון, כמ

יהודי הגטו אל הפריץ

כעבור 24 שעות מינה ג'ימי קארטר את סירוס ואנס לתפקיד שרי-החוז. אוזנו של הפריץ. פרשה קטנה זו יכלה להוות קוריוז חולף, לולא היתה אופיינית כל-כך לעסקני ישראל, בקואליציה ובאופוזיציה כאחת.

מזה חודשיים נערכת עלייה-לרגל של כל המייזומי הישראליים אל בירת ארצות-הברית. כמו יהודי-גטו בפולין, הם מתייצרים בים לפני הפריץ ומתפארים בכל מילה שהוציאו מפיו.

הודעתו של בגין היתה מגוחכת — אך לא יותר מאשר הודעותיהם של תריסר עסקנים אחרים.

השבוע יצא שימעון פרס לווינגטון, מקורביו הדליפו בריצנות רבה שיפגש עם פלוני, מאנשי הממשלה הבאה, ועם אל-מוני, ידי מינו של קארטר. הבשורה: את יהודי המוכשר כמו שימעון פרס לסבר את אוזנו של הפריץ החדש.

לפניו נטש שרי-החברה הכושל, גד יעקובי, את ממלכתו העולה בלהבות. אחר רי מסע-תענוגות במכסיקו, ראה גם הוא צורך חיוני לעצמו לבזבז כמה ימים יקר רים נוספים בווינגטון, כדי להיפגש עם מדינאים אמריקאיים ולהכריז, באוזני הציבור: פלוני אמר לי כך, אלמוני הצי-היר באוזני כך.

יעקובי ידע כי שיחה אחת עם קסינג'ר, שבה לא נאמר דבר, אך שעליה ניתן למסור הודעה לעיתונות, שקולה מבחינתו כנגד הפסד של 500 מיליון לירות בשביר תות של אנשי אוויר, ים ויבשה.

גם אריק שרון לא התנזר מתענוג מסוקי פק זה. ביקורו אצל ג'ימי קארטר, ערב הבחירות, פתח למעשה את העונה.

הסוס ימות. יתכן ששום תופעה ישראלית אינה מדגימה את תחושת-הגטו החר דשה של ישראל כמו זו. שלושה דורות של מאבק למען עצמאות ישראל הובילו למצב שבו מאמין האזרח הישראלי שגורלו תלוי כל-ככולו בידי השליט בווינגטון, כמו שגורל היהודי בגטו היה תלוי כל-ככולו בידי האציל הרוסי או הפולני המקומי.

מינויו של סירוס ואנס כיוורשו של הנרי קסינג'ר, ההגים זאת יפה. כאשר הודיע ואנס בראיון עיתונאי כי הוא מתכוון להפעיל "לחץ כבד" על ישראל, כדי להשיג הסדר כולל במרחב, פרצה זעקה בכלי-התיקשורת הישראליים. יצחק רבין עצמו מצא לנכון להרגיע את הציבור בנואם, ששודר בטלוויזיה, תוכן הדברים התאים לבדיחה יהודית מתקופת הגטו: אל לנו להיבהל. הפריץ ימות או הסוס ימות. ואנס ישנה את דעתו. צריכים לפעול אצלו, לשדד לו, להשפיע עליו.

נראה כי לא עלה על דעת איש כי ביימים המדיניים קובעים אינטרסים של מדינות, לא שגינות של שר זה או אחר. ישראל היא מדינה, המשפיעה על אינטרסים חיוניים של מדינות אחרות — ולא גטו, המבקש רחמים.

יחסה של ארצות-הברית לישראל יקבע על-ידי מעשיה ומחלליה של ישראל עצמה — ולא על-יפי פיקחותם ולשונם החלקה של שתדלנים.

בין השאר הודיע בגין כי בוז'ינסקי אמנם האמין בעבר בצורך להקים מדינה עצמאית, אך נטש לאחרונה רעיון זה — כנראה בהשפעת דיברי-השיכונע של בגין עצמו. מדובר בגין עלה שבוז'ינסקי קיבל את כל דעותיו של בגין.